

Kathleen Woodiwiss

Als een flonkering
in de nacht

ROMAN



Voor mijn tante Elizabeth,
ik zal altijd met veel respect aan haar
blijven denken.

K.E.W.

Proloog

De vredige stilte op de maanverlichte rivier werd slechts verbroken door het gedempte gemompel van stemmen en het regelmatige ritme van zuigers in een krachtige machine. Het geklots van snelstromend water onder aan de scheepsromp vormde een harmonieus geheel met de diepe zuchten van deze reusachtige zuigers en het regelmatige gespetter van het schoepenwiel, terwijl het enorme drijvende paleis de bocht rondde en een door de maan beschenen kielzog achterliet. Op alle dekken hingen lantaarns waardoor de hele hekwieler schitterend verlicht leek, maar in de stuurhut brandde slechts de lamp van het komphuis. Deze verspreidde een vaag schijnsel terwijl de roerganger het stuurwiel omklemde en over de olieachtige zwarte oppervlakte van de rivier voor zich uit tuurde. De kapitein stond naast de roerganger en maakte hem op gedempte toon opmerkzaam op naderende herkenningspunten of ondiepten. Onder zijn leiding gleed de stoomboot met resoluut gemak om een zandbank heen en, verder stroomopwaarts, langs een drijvende berg rommel die achter een ontwortelde boom was blijven steken.

Een lange, breedgeschouderde man leunde tegen een raamkozijn achter in de stuurhut en glimlachte in zichzelf terwijl hij het zware, regelmatige ritme van het schip door het dek onder zijn voeten voelde vibreren. In zijn arm hield hij een jonge vrouw en zij nestelde zich dicht tegen zijn slanke, gespierde gestalte, genietend van de ontspannen trots van haar man, want zijn *River Witch* maakte haar eerste tocht stroomopwaarts.

De kapitein haalde de pijp uit zijn mond, wendde zijn hoofd iets af en zei over zijn schouder: 'Een prima schip, meneer, heel goed

te hanteren, ook al is het nieuw.' Er klonk iets van trots in zijn stem. 'Beetje strak, maar zo lichtvoetig als een nerveuze hinde.'

'Zeg dat wel, kapitein.' De lange man streelde afwezig met zijn duim over de arm van zijn vrouw. 'Zegt u dat wel.'

De kapitein trok nog eens aan zijn pijp voordat hij opmerkte: 'De ketels zijn goed afgesteld en de zuigers gaan zo soepel als wat. Ik denk dat we bij daglicht wel zo'n acht knopen hebben gemaakt, en dat tegen een zware stroom in. De rivier staat dit jaar wat hoger dan anders.'

Hij boog zich naar voren om met de roerganger te praten, met zijn pijp naar een grote massa wijzend, die voor hen uit in de rivier dreef. 'Ga maar dicht onder de wal als je die bocht neemt. Anders blijven we daar nog in steken.'

De lange man luisterde nauwelijks naar de opmerkingen van de kapitein. Hij blikte omlaag naar de vrouw aan zijn zij en keek in haar glimlachende groene ogen. Hij drukte haar even tegen zich aan, en haar vingertoppen streelden, bij wijze van antwoord, over zijn borst. De man wendde met moeite zijn blik van haar af. 'We zullen u met uw taak alleen laten, kapitein. Mocht u mij nodig hebben, dan ben ik in mijn hut.'

'Goedenacht, meneer.' Hij tikte tegen zijn pet naar de dame. 'Mevrouw.'

Het paar verliet de stuurhut en liep door de smalle gang naar de trap. Op het benedendek bleven ze even staan en hun twee schaduwen versmolten tot één toen zij opnieuw tegen zijn borst leunde. Samen bewonderden ze het idyllische beeld van de zilverachtige rivier met de witte baan die zich achter hen uitstreckte.

'Het is een schitterend schip, Ashton,' zei ze zacht.

'Jij bent ook beeldschoon, liefste,' fluisterde hij in haar oor.

Ze draaide zich om in zijn armen en streelde teder de sterke, mannelijke lijn van zijn kaken. 'Ik kan haast niet geloven dat we getrouwd zijn. Het lijkt nog pas gisteren, dat ik besloot een ouwe vrijster te worden.'

Ashton grinnikte alsof hij dit een komische opmerking vond. 'Maar het wás toch ook pas gisteren?'

Zij lachte nu ook en haalde haar schouders op. 'Nou, het moet minstens een maand of zo geleden zijn.' Ze sloeg haar armen om zijn nek en drukte haar hele lichaam tegen hem aan. 'Weet je een dame altijd zo snel om te praten?'

'Alleen wanneer die dame mijn hart zo snel steelt als jij dat hebt

gedaan.' Hij keek haar aan en trok vragend zijn wenkbrauwen op. 'Heb je er spijt van dat je niet op toestemming van je vader hebt gewacht?'

'Beslist niet!' verzekerde ze hem heftig voordat ze op haar beurt vroeg: 'En jij? Vind jij het jammer dat je geen vrijgezel meer bent?'

'Mijn liefste Lierin,' zuchtte hij, zijn lippen teder op de hare drukkend, 'ik heb nooit geweten wat het ware leven was tot ik jou ontmoette.'

Van ergens beneden klonk een plotselinge plof, waardoor Ashton zweeg en zijn hoofd ophief om te luisteren. Het geluid werd gevolgd door een luid gerinkel en een nog luidere bons. Er steeg een afgrijselijk geknars en gepiep op, dat steeds heviger werd, tot hun oren er pijn van deden. Uit de ketels wolkte een enorme pluim stoom op, die over het achterdek van de *River Witch* golfde en langzaam kwam het schoepenrad schokkend tot stilstand. De eens zo sierlijke boot werd nu een logge, drijvende massa, van koers rakend en op de stroming zijwaarts afdrijvend. Van beneden klonken kreten van schrik en in de stuurhut greep de kapitein het fluitkoord; hij werd beloond met een strijdlustig, doch tegelijkertijd zwak gepiep toen het laatste beetje stoomdruk ontsnapte. Hij greep het koord van de bel en bleef trekken om iedereen te waarschuwen.

De grote massa drijvende rommel kwam steeds dichterbij en begon, hoe onwaarschijnlijk het ook leek, een meer rechthoekige vorm aan te nemen. Het geheel botste met zo'n kracht tegen de zijkant van de hekwieler dat het schip ervan beefde. Bijna onmiddellijk sprong een zwerm mannen uit de bergen struikgewas die waren gebruikt om de nu duidelijk zichtbare bark te camoufleren. Er werden haken uitgewooid om de gewonde *River Witch* te enteren.

'Piraten,' schreeuwde Ashton dat ene, gevreesde woord. Direct daarop klonk er een schot en met het geluid als van een boze bij suisde er iets langs zijn oor. Hij dook ineen, trok zijn vrouw mee omlaag en schreeuwde een volgende waarschuwing naar de bemanning terwijl de bandieten op het benedendek van het stoomschip aan boord sprongen. Zwaaiend met diverse wapens renden ze over het gangpad naar de trap, en klommen naar de hoger gelegen dekken. Er klonken nog meer schoten toen zowel passagiers als bemanningsleden begrepen in welk gevaar ze verkeerden en naar alle wapens grepen die ze maar te pakken

konden krijgen. Er ontstond op de dekken een ware heksenketel toen de wel meer dan dertig rivierpiraten de strijd met hen aanbonden. Tijdens de overal uitbrekende gevechten klonken er uitdagende en woedende kreten.

Ashton rukte zijn donkere jas uit en wierp die over de schouders van zijn vrouw, zodat ze met haar lichtgekleurde jurk niet zo'n gemakkelijk doelwit zou zijn. Ineengedoken probeerden ze zich een weg te banen naar de trap. De kogels floten hen om de oren en hij drukte haar tegen de buitenwand van een hut, haar lichaam met het zijne beschermend. Ashton hoorde het geluid van rennende voeten achter zich op het dek, draaide zich met een ruk om en werd aangevallen door een bandiet met een mes. Met een kreet van schrik liet Lierin zich tegen de reling vallen toen Ashton door de man tegen het hekwerk werd gedreven. Er volgde een verbitterd gevecht waarbij de piraat probeerde zijn mes in het vlees van zijn tegenstander te drijven.

Overal op de *River Witch* vonden nu dergelijke gevechten plaats terwijl de kapitein en de roerganger worstelden om weer enige macht over hun stuurloze vaartuig te krijgen. De boeg schraapte over een zandbank die ze eerder waren gepasseerd en het schip maakte slagzij naar bakboord nadat de stroming het had opgetild en over de zandbank heen had gezet. Het schip liep nu op een grote ondiepte en helde sterk naar stuurboord waardoor de mannen in de kleine stuurhut van de ene kant naar de andere gleden. De roerganger kwam ten val – het bloed stroomde uit een hoofdwond – terwijl de kapitein in verbijsterde verwarring door zijn knieën zakte.

Door de kracht waarmee het schip naar stuurboord helde, werd Lierin over de reling geslingerd, de zwarte nacht in. Haar kreet stierf weg tijdens haar val en eindigde in een luide plons. Dit geluid sneed als een bliksemschicht door Ashtons brein en de angst verleende hem de kracht van een woedende stier. Hij wierp zijn belager van zich af, sprong overeind en ramde een gelaarsde voet in het gezicht van de ander. De man zakte roerloos in elkaar en Ashton liet zich tegen de reling vallen. Hij schreeuwde de naam van zijn vrouw, het glinsterende zwarte water beneden zich afzoekend naar een spoor van haar. Er steeg iets lichts uit de diepte op en ze kwam weer boven. Hij schopte zijn laarzen uit en greep de reling beet, met de bedoeling erop te klimmen en in de zwarte diepte te duiken, maar hij werd door een verpletterende slag

opziggeworpen en tolde omver, terwijl het lawaai van een pistoolschot nog in zijn hoofd weergalmde.

Lierin! Lierin! riep zijn hele wezen terwijl zijn benen het langzaam begaven. Hij moest haar redden! Het móest! Ze was alles in zijn leven, zonder haar was niets meer van belang. Hij zakte op het dek in elkaar en toen hij probeerde zijn hoofd op te tillen, leek de nacht nog donkerder dan eerst. Als door een waas zag hij een gruwelijk vertrokken gezicht met een baard en zwarte sliertige haren. De piraat kwam met een groot mes op hem af, maar ergens werd er een geweer afgeschoten. De bandiet bleef plotseling staan en liet ongelovig zijn mond openzakken toen er in zijn borst een rafelig, bloederig gat verscheen. Zijn rechterarm viel slap neer en hij zag nog net hoe het mes uit zijn krachteloze vingers gleed. Ashton viel in de duisternis en hij zou nooit weten wanneer de piraat ruggelings van de trap was gevallen.

Lierin was niet zo broos als ze eruit zag, en haar wil om te blijven leven was heftig opgevlamd. In een flits was de gedachte door haar heengegaan dat ze zich de liefde, die ze nog maar zo kort geleden had gevonden, niet mocht laten ontglippen. Ze worstelde moedig om te blijven drijven, terwijl haar eens zo vrolijke rokken haar steeds weer naar de modderige diepte probeerden te trekken. Maar ze bleef vechten . . . totdat ze de lichtflits uit het pistool van de piraat zag en de daaropvolgende val van haar man. De bandiet rende naar voren om zich ervan te vergewissen dat zijn werk was voltooid en haar moed verdween. Er bleef slechts een knagende leegte achter waar nog maar enkele momenten geleden vreugde en hoop hadden geheerst. De stroom kreeg greep op haar rokken, draaide haar rond en trok haar de schaduw in. Het koude donkere water sloot zich voor de tweede keer boven haar hoofd en de worsteling om opnieuw naar de oppervlakte te komen werd haar te veel. Ze zakte in de duistere diepte en langzaam staakten haar armen hun pogingen.

1

Mississippi, 9 maart 1833

Een wisselvallige, draaiende wind had het grootste gedeelte van de dag de aarde met plensbuien gegeseld, maar toen de nacht zijn donkere sluier over het land legde, namen de buien en windvlagen af. Het land werd stil van opluchting. De lucht leek ademloos te blijven hangen terwijl er zich een spookachtige, witte mist vlak boven de grond vormde. De schimmige nevels slieden doelloos door de moerassen en donkere bosjes, trokken steeds verder, vulden kuilen en geulen en krulden zich om massieve boomstronken. Hoog boven deze oprukkende slierten schudden gekromde takken hun bemoste baarden en lieten kleine druppels in de voortrollende massa vallen. Af en toe brak de maan door de voortjagende wolken heen en schiep met haar zilveren licht een onaards landschap van donkere schaduwen die uit een lichtgevende nevel opstegen. Een vervallen bakstenen huis – verscho- len onder een groepje bomen dat op een met onkruid overwoekerd terrein stond, en aan vier zijden omgeven door een hoog ijzeren hek met scherpe punten – leek één geheel te vormen met het kleine kookhuis aan de achterkant. Samen schenen ze in een zee van mist te drijven. Gedurende een enkel moment bewoog of verroerde zich niets.

De stilte werd verbroken door het gepiep van scharnieren, maar dit geluid hield even snel weer op als het begonnen was. Bij de achterdeur bewoog het struikgewas ietwat eigenaardig en een donkere gestalte gleed voorzichtig achter de heesters vandaan. Alles bleef stil. Een in een donkere cape gehulde gestalte overzag zorgvuldig het terrein; glipte toen als een grote vleermuis door de

nevelslierten naast het huis en hurkte aan de zijkant in een kuil. Daar was het traliwerk tussen twee stenen voetstukken weggehaald en een paar gehandschoende handen sloegen haastig op een vuursteen boven een klein hoopje buskruit. Er sprongen wat vonken over totdat er opeens een vlam omhoog schoot en een wolk van dichte grijze rook door de nevels trok. Deze vlam stak drie lonten aan die bleven gloeien nadat het kruit was opgebrand. Ze trokken, regelmatig brandend, in verschillende richtingen onder het huis door en kronkelden zich langzaam naar ondiepe, met kruit gevulde gootjes die naar afzonderlijke stapels met olie doordrenkte vodden en droog aanmaakhout liepen. Er klonk een nerveus geknetter en gepiep toen de lonten korter werden. Alsof ze het naderende onheil aan voelden komen, ontvluchtten de met bont beklede bewoners van de vochtige kruipruimte hun holen en nesten en verspreidden zich in de nacht.

De heimelijke schaduw rende bij het huis vandaan, snel naar het ijzeren hek. Een kapotte ketting werd opgelicht en de verschijning glipte door de opening en rende naar de rand van het bos waar een paard stond vastgemaakt. Het was een mooie hoge ruïn met een opvallende witte ster op het voorhoofd, een dier geschapen voor snelheid. Toen de ruiter was opgestegen hield hij het dier kort en liet hem op het doorweekte gras lopen om zo min mogelijk geluid te maken. Toen er geen noodzaak tot behoedzaamheid meer bestond, ging de rijzweep omhoog en kwam zwiepend omlaag, waardoor het dier als een pijl uit de boog wegschoot. Aangezien de twee dezelfde kleur hadden als de nacht, werden ze snel door het duister opgeslokt.

Na hun vertrek heerste er een doodse stilte, en het eenzame huis leek te kreunen van verdriet over de komende ondergang. Terwijl glinsterende regendruppels als tranen van de dakspanten vielen, steeg er een laag, verward gemompel uit het huis op. Zacht gekreun, verdrietig gejammer en krankzinnig gelach van de een of andere demente ziel verscheurden de nacht met akelige, geestloze geluiden. De verre maan verborg haar gezicht achter een dikke wolk en vervolgde haar boog langs de hemel zonder zich iets aan te trekken van tijd en andere aardse zaken.

Het drietal sissende slangen gleed met blinde gehoorzaamheid verder langs hun uitgestippelde pad tot heldere steekvlammen hun komst bij hun doel aankondigden. Op dat moment vatten de grotere bergjes buskruit vlam, waardoor de nabijge mistflarden in

een bleek, flakkerend geel schijnsel werden gezet. De vlammen dansten en verspreidden zich, zich te goed doend aan de met olie doordrenkte voden en droge aanmaakhoutjes, en weldra likten nieuwe vlammen hongerig aan de houten vloerplanken. Achter de ramen van een van de voorkamers verscheen een vaag schijnsel en dat breidde zich uit tot de kamer gevuld was met een razende vuurzee waardoor de zwarte tralies voor de ramen kromtrokken van de hitte. De hitte werd nog intenser en de ruiten sprongen, zodat er glasscherven naar buiten vielen en vuurtongen langs de gevel omhoog schoten.

Het lage, verwarde gekreun dat van de bovenverdieping had geklonken veranderde in een hoog angstgekrijs, vermengd met grommende kreten van woede. Gekromde vingers klauwden koortsachtig aan tralies en bebloede vuisten sloegen ruiten in. Er klonk een zwaar gebons op de gesloten voordeur, die even later openvloog en een enorme man naar buiten liet rollen. Hij beschermde zijn kale schedel met beide handen alsof hij bang was neergeslagen te worden. Toen holde hij een heel eind weg voor hij zich omdraaide en vol ontzag bleef staan kijken, als een klein kind dat iets heel bijzonders ziet gebeuren. Aan de achterkant van het huis vluchtte een bewaker haastig de duisternis in, waarbij hij het aan de anderen overliet om koortsachtig met lastige sleutels en weerspannige sloten te worstelen. Eén forse huurling probeerde degenen vrij te laten die hij gemakkelijk kon bereiken, terwijl een andere, minder potige bewaker tot herculische prestaties werd aangespoord door de wetenschap dat niemand anders de opgesloten bewoners van deze inrichting zou bevrijden.

Weldra kwam er een stroom verwilderde, deerniswekkend verwarde menselijke wezens uit het brandende huis te voorschijn. Ze waren in diverse stadia van gekleed zijn; sommigen hadden snel een overhemd of kamerjas gegrepen voor ze uit hun cel waren gesleept of verjaagd. Enkelen hadden hun kostbare dekens meegegrist en waren nu blij om die vooruitziende blik. Eenmaal in veiligheid bleven ze in verspreide groepjes bij elkaar staan, als verbijsterde kinderen, niet in staat te bevatten wat hen was overkomen.

Steeds weer trotseerde de dappere bewaker de vuurzee om hulpeloze bewoners in veiligheid te brengen – totdat er balken omlaag begonnen te vallen en hem aldus de weg versperden. Toen hij voor de laatste keer wankelend uit de brandende inrichting te

voorschijn kwam, droeg hij een tengere oude man. Hij liet zich op het erf op zijn knieën vallen en zoog lucht in zijn pijnlijke longen. De bewaker bleef uitgeput liggen en besteedde geen aandacht aan het piepende hek en aan de gestalten die er doorheen glipten. De ontsnapte bewoners vluchtten in het struikgewas en weldra waren hun donkere gestalten opgelost in de duisternis.

Uit de nog steeds groeiende brandhaard steeg een rode gloed op die de nachtelijke hemel verlichtte, en er kwam een zware rollende massa van verstikkende grijze rook boven uit. Het voortdurende gebulder overheerste alle andere geluiden en zo bleef het hoefgetrappel van de langbenige ruïn onopgemerkt toen die terugkeerde naar dezelfde heuvel waarop hij eerder had gedraafd. Hij werd door de in een donkere cape gehulde berijder tot stilstand gebracht. Onder de diepe vouwen van de capuchon schitterden in het licht van het vuur een paar heldere ogen die de verspreid staande groepjes op het erf bekeken. Even bleef de blik vast en intens; toen draaide de ruiter – alsof hij geschrokken was – zich om en zocht de top van de heuvel achter zich af. Een paar slanke handen gaven een ruk aan de teugel, waardoor het dier het hoofd afwendde, en een druk van een hiel dreef hem weer voorwaarts, deze keer de donkere, gevlekte schaduwen van het bos in. De ruïn brieste, maar degene die op zijn rug zat vergunde hem geen rust. Het was een roekeloze, zigzaggende ren door het kreupelhout, maar de ruiter hield het dier goed in de hand. De ruïn zweefde over een omgevallen boom die dwars over het pad lag en kwam weer op de grond terecht, waarbij hij vochtige kluiten modder en bladeren in het rond slingerde en angstig brieste.

De wind rukte de wollen capuchon af en bevrijdde lange, krullende lokken, die als een gouden banier uitwapperden. Hate-lijke twijgjes rukten aan de zijdeachtige slierten en klauwden aan de fladderende cape terwijl het meisje langreed. Ze sloeg geen acht op deze kleine aanvallen, maar snelde voort, een haastige blik over haar schouder werpend. Haar ogen vlogen terug langs het spoor alsof ze bang was dat het een of andere angstaanjagende beest haar op de hielen zat. De plotselinge beweging van een hert, wegschietend tussen de bomen, ontlokte haar een verschrikte kreet. Ze dreef de ruïn nog verder op, zonder zich zorgen te maken over de snelheid waarmee ze over dit onbekende pad joegen.

Door de bomen heen zag ze een open veld wenken, dat goed verlicht werd door de maan en waarop flarden nevel rondreven.